

Kazimieras Jakutis (Pagulbis)
APEIGINĖ LIEPA
Eilėraščiai

Pirmoji dainuojamosios poezijos atlikėjo ir verslininko kūrybos knyga. Daugumai eilėraščių būdingas skaidrumas ir paprastumas, jų žodis atviras, kartais pereinantį į kasdieninį kalbėjimą. Tekstai neilgi, dažnai virsta poetinėmis miniatiūromis, kurios persmelkia gamtos ir meilės šviesa. Daugelyje eilėraščių tarsi atsiveria „vaikščiojanti ir spindinti Aukštaitija“ – vienintelė poeto sielos tėviškė. Autorius žaismingai, su švelnia ironija, o kartais romantiškai ir pakylėtai, bet visada nemeluotai kalba apie meilę, kūrybą, gyvenimą ir kitus amžinus dalykus.

Redaktorius Alfas Pakėnas
Dailininkė Džiuljeta Raminta Čebatoraitė
© Kazimieras Jakutis, 2006
© Džiuljeta Raminta Čebatoraitė, 2006
Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

Turinys

Alfas Pakėnas apie Kazimierą Jakutį

Pagulbio medus

Tėviškė

Ir už ką..

Pagulbio medus

Pasivadinau mane, Tėve...

Eilėraštis Mamai

Temsta...

Man pavyko!

Mamai

Mano neaprėpiamas Pasauli...

Kai pasibaigs linksmybių šėlsmas...

Alfui Pakėnui

Už lango – pavasaris...

Išpažintis

Aukštaitiškas graudumas

Laukinė slyva žydi...

Kada tu laimingas?

Ar girdėjai, kaip vėjas groja fleita?

Gera būti...

Kada tas mano nerimas sudegs...

Tu sugrįši

Tėvui

Motinos diena

Tarsi nelauktas

Mama...

Mano galva

Klausimai tolimajai dukrai

Draugams, su kuriais keliavau

Vilnius prieš pirmąją šalną

Ir vienąkart grojant armonika...

Kai miriau...

Klausimas

Mano tolimoji begaline dukra

Kodėl...

Pamesti įsimylėję žodžiai

Slyva

Ar lauksi

Mano ilgesys

Išeinanti

Išsiskyrimui

Meditacija

Šiaurės pašvaistė

Tau

Visą gyvenimą beprotiškai troškau moters

Meilei

Prisiminimas

Prancūziškų kvėpalų parduotuvė

Žiūriu Tau į akis

Kai ryto saulė...

Be Tavęs

Jurgino šešėlis

Daina

Paskutinis

Meile šaukiau

Paslėpk nuo pasaulio

Nakties kalba

Jei negaliu aš turėti Tavęs

Eilėraščiai proza

Pagulbis, mano mylimas Pagulbis

Neišsakyta meilė

Klevo laiškas

Kūryba

Mano mylima Margarita

Odos keitimas

Alfas Pakėnas apie Kazimierą Jakutį

Pirmąkart Kazimierą Jakutį išgirdau dainuojant, o ne skaitant savo eilėraščius. Buvo gražus rudens metas, ir gatvėse sustingę iki virpėjimo stovėjo geltoni klevai. O Kazimieras dainavo apie rudenį - lietuvišką gėlą rudenį pagal poeto Antano Miškinio garsų eilėraštį „Toks nuogas,toks nuogas ruduo“. Įspūdis buvo stiprus, nes tai buvo dainos, kurių pasiilgstama, kurios sukelia tikrojo meno ilgesį. Vėliau Kazimierą dažnai kviesdavau į „Aušros“bibliotekoje rengiamus „Literatūrinius ketvirtadienius“, į vakarus Juozo Tumo-Vaižganto muziejuje.

Ir visai nenustebau, kai sužinojau, kad Kazimieras rašo ne tik tekstus savo dainoms, bet ir eilėraščius bei apsakymus. Kažkodėl jaučiau, kad šis žmogus turi ką pasakyti eiliuotu ar prozos žodžiu. Pamažu susidarė nemažas Kazimiero kūrybos pluoštas, virtęs knyga „Apeiginė liepa“, kurią dabar imate į rankas. Perspėju, kad čia neat-

rasite naujų, dar neužimtų poezijos žemių, bet rasite kraštą, kuris vadinamas Aukštaitija. Kraštą, sukurtą „iš ryto vėsos, čiobrelių kvėpėjimo“. Rasite paprastą, bet tikrą ir nuoširdų žodį, teišiojo suklupimą ir klystančiojo išpažintį, į pasaulį žvelgiančią su meile ir žavesiu, o kartais - raudančią žmogaus sielą. Nemažai poeto eilėraščių yra skirta motinai ir tėvui, tėviškei, mylimai moteriai. Kazimieras Jakutis, žinomas Lietuvoje ir užsienyje firmos „Lonas“ generalinis direktorius, spaudoje pavadintas „dainuojančiu direktoriumi“, ne tik sėkmingai plėtoja verslą, bet ir kuria: neblogai jaučia poetinio žodžio atspalvius ir sugeba paliesti skaitytoją savo dvasios dvelksmu. Jo kūrybą ne kartą spausdino savaitraštis „Literatūra ir menas“, „XXI amžius“, interneto svetainėje *Kūryba*, kur jis yra pasirinkęs Pagulbio slapyvardį. Pernai išleidęs pirmąją savo kompaktinę plokštelę „Jei negaliu aš turėti Tavęs...“ ir su koncertais apkeliavęs beveik visą Lietuvą, Kazimieras dabar debiutuoja kaip poetas. Didžiulė liepa, šlamanti Pagulbio vienkiemio atšlaime, štai virsta eilėraščių knyga ir

tampa apeigine... Paklauskime jos baltų lapų
šlamesio...

Alfas Pakėnas

Pagulbio medus

Tėviškė

Tėviške,

Ak, kaip girgžda sniegas

Mėnesienoj po kojom! Tėviške,

Ak, kaip žydi lubinai Kalnely!

Tėviške,

Ko galugerkly

Gumulas stovi,

Ir ašaros lyg rudens lietus Pabyra žemėn?

Ak, mano mylima Tėviške!

Ir už ką..

Ir už ką tau,
Mano
Geroji,
Gražioji,
Senoji
Dvigale pirkia,
Dvidešimt pirmo amžiaus
Berniukai
Savo plastmasiniais pirštais
Išbadė akis?!
Tavo pavandenijusiose akiduobėse
Aš dar matau
Tų dienų dangų.
Matau ir jų šešėlius
Mėlynais švarkeliais.
Girdžiu nenumaldomą skausmą,
Prasiveržusį girgždesiu
Svirties to šulinio,
Į kurį jie neseniai

Nusispjovė.

Už ką,

Mano Geroji,

Gražioji,

Senoji

Dvigale

Pirkia?!